

τρα, ἅτινα εὐρίσκοντο θήματά τινα ἀπὸ τοῦ τόπου τῆς καταδίκης, τὰ παρῆρα μὲν ἐν μέσῳ τῆς αὐτῆς παρκατάξεως· μέχρι τῆς μονῆς τῶν Καπουκίνων.

— Νῦν ὅτε δ' αὐτοκράτωρ ἀπέθανε, θέλομεν κηδεύσει ἐπαξίως τὸν ἀρχιδούκα τῆς Αὐστρίας, εἶπεν ὁ στρατηγὸς Μιχουέλ Παλάβιος, εἰς ἃν εἶχεν ἀνατεθῆ ἡ φύλαξις τοῦ σώματος τοῦ Μαξιμιλιανου.

Καὶ ταριχεύσαντες αὐτὸν τὸν ἔθεσαν ἐντὸς ὑπογείου τάφου, μάτην δὲ ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ρωσσίας Βαρῶνος Magnus ἀπήτησε τὸ σῶμα τοῦ ἀτυχοῦς αὐτοκράτορος· ἐχρειάσθη νὰ ἔλθῃ μόνος τοῦ ὀπιονάρχου Τέγετωφ νὰ τὸ ζητήσῃ ὁ ἴδιος παρὰ τῆς κυβερνήσεως τὸν Νοέμβριον τοῦ 1867. Κατόρθωτε ταυτοχρόνως τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν αὐστριακῶν αἰχμαλώτων, οἵτινες εἰσέτι ἐκρατοῦντο δέσμοι, καὶ τὴν ἄφρυσιν τοῦ καταδικασθέντος ἐπίσης εἰς θάνατον πρίγκηπος Σάλμ-Σάλμ.

Ὁ δὲ Λοπέζ, ὁ προδότης ἀντὶ 2,000 οὐγκιῶν χρυσοῦ, δὲν ἔλαβεν εἰμὴ 7,000 τάλληρα, καὶ αὐτὴ ἡ σύζυγός του δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν ἐπανιδῆ πλέον. Ὅτε δὲ ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν συνταγματάρχην Ῥίνσων Γαλλιάρδον διὰ νὰ ζητήσῃ θέσιν εἰς τὰς τάξεις τοῦ Μεξικανικοῦ στρατοῦ, ὅθεν εἶχε διωχθῆ, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὴν ἐξῆς περιφρονητικὴν ἀπάντησιν· «Στρατηγὸς Λοπέζ, ἐάν ποτε σοὶ δώσω θέσιν τινα, ἡ θέσις αὕτη θὰ ἦναι νὰ σὲ κρεμάσωσιν ἀπὸ τινος δένδρου διὰ σχοινίου περὶ τὸν λαιμόν.»

Ὁ Μαξιμιλιανὸς κατέλιπεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τὴν μνήμην ἀνδρὸς κοινωφελοῦς καὶ βασιλέως μάρτυρος· οὐδέποτε ἠθέλησε νὰ ὑπογράψῃ θανατικὴν καταδίκην, καὶ ὅτε ὑπὸ τὰς βολὰς τῶν Ζουαριστῶν ἐπιπτε θύμα τῆς ἀπληστίας ἄλλου, δὲν εἶχε παραγγεῖλαι τηλεβόλα νὰ τῷ στείλωσιν ἐξ Εὐρώπης, ἀλλὰ δύο χιλιῶδας ἀηδόνων ἐκ τοῦ Τυρόλου, ἵνα τὰς διαδώσῃ εἰς τὴν αὐτοκρατορίαν του.

K***

Ἐκ τῆς ἐνασχέσεως τῶν πολυπόνων αὐτοῦ καθηκόντων, λέγει ὁ Rémusat, ὁ δημοδιδάσκαλος οὔτε πλοῦτον, οὔτε φήμην ἀνακένει. Προωρισμένος νὰ καταναλίσκῃ τὴν ζωὴν αὐτοῦ εἰς ἐργασίαν μονότονον, ἐνόησε δὲ καὶ νὰ βλέπῃ τὴν ἀμάθειαν ἄδικον ἢ ἀχάριστον πρὸς αὐτὸν, θὰ ἐθλίβετο συχνάκις, καὶ ἐπὶ τέλους θὰ κατεβάλλετο ἴσως, ἐάν δὲν ἤρυστο τὴν ἰσχὴν καὶ τὸ θάρρος αὐτοῦ ἄλλοθι, οὐχὶ δ' ἐκ τῆς προσδοκίας ἀμέσου καὶ καθαρῶς προσωπικοῦ συμφέροντος. Ἀνάγκη αἰσθημά τι βαθύτερον τῆς ἠθικῆς σημασίας τῶν ἔργων του νὰ στηρίζῃ καὶ ἐμψυχόνῃ αὐτὸν, ἡ δὲ εὐχάριστος συναίσθησις ὅτι ὑπερέτησε τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἀφανῶς ἐργάσθη ὑπὲρ τῆς κοινῆς εὐημερίας νὰ ἦ ἀντάξιός μισθὸς τῶν ἔργων αὐτοῦ ὑπὸ τῆς συνειδήσεώς του χορηγούμενος.

Εἶναι δόξα αὐτοῦ νὰ μὴ ἀξιοῖ τι πέραν τοῦ ταπεινοῦ καὶ πολυμύθου κύκλου του, νὰ ἐξαντληθῆ εἰς θυσίας μόλις ἀναγνωρίζομενας ὑπὸ τῶν ἐπωφελουμένων ἐξ αὐτῶν, νὰ ἐργάζεται τέλος ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων, παρὰ τοῦ Θεοῦ μόνον προσδοκῶν τὴν ἀμοιβὴν αὐτοῦ.

Τὶ θὰ συνέβαιεν

ΑΝ Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΓΗΣ ΑΙΦΝΗΣ ΕΠΑΥΕ

Περὶ τὸν νὰ εἰπώμεν ὅτι θέλοντες νὰ ἀποκριθῶμεν εἰς τὸ περίεργον τοῦτο ζήτημα, δὲν προσθέτομεν αὐτῷ σπουδαιότητα, ἣν δὲν ἔχει. Τὸ νὰ παύσῃ αἰφνης ἡ ὑδρόγειος σφαῖρα στρεφομένη δυνάμεθα ἀφρόβως νὰ κηροῦμεν ἀδύνατον, μεθ' ὅλου τοῦ κύρους τῶν ἀρχῶν τῆς οὐρανόμου μηχανικῆς. Διὰ τὸν ἡμέτερον δὲ κόσμον οὔτε φοβούμεθα οὔτε ὑποπτεύομεν τοιοῦτόν τι· δὲν φοβούμεθα λέγομεν, διότι ἰδοὺ τίνες θὰ ἦσαν αἱ ἄφρευτοι συνέπειαι, ἐν μόνον ἴστατο ἡ Γῆ εἰς τὸν δρόμον τῆς.

Ἄς ἐνθυμηθῶμεν πρῶτον ὅτι ἡ ταχύτης σώματος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς Γῆς κειμένου εἶναι διττὴ· α') ἡ ἐκ τῆς κινήσεως τῆς ἡμερησίας περιστροφῆς τῆς Γῆς περὶ τὸν ἑαυτῆς ἄξονα, καὶ β') ἡ ἐκ τῆς κινήσεως τῆς περιφορῆς αὐτῆς περὶ τὸν ἥλιον. Καὶ διὰ μὲν τῆς πρώτης τὰ ἐπὶ τοῦ γήινου ἡμερησιοῦ κείμενα σώματα διατρέχουσι 417 λεύγας καθ' ὥραν—6 λεύγας κατὰ λεπτόν,—ἐν δέκατον λεύγας κατὰ δευτερόλεπτον. Αὕτη δὲ ἡ ταχύτης ἐλαττοῦται ἀπὸ τοῦ ἡμερησιοῦ, ὅπου εἶναι μεγίστη, πρὸς τοὺς πόλους, ὅπου καταντᾷ μηδὲν, ἐπειδὴ τὰ σώματ' ἔχουσι φυσικῶς τόσον ὀλιγώτερον δρόμον νὰ διατρέξωσιν, ὅσον εἶναι μικρότερος ὁ τοῦ πλάτους κύκλος αὐτῶν. Διὰ δὲ τῆς δευτέρας κινήσεως τῆς Γῆς, ἥτοι τῆς περὶ τὸν ἥλιον περιφορᾶς αὐτῆς ἐν τῷ διαστήματι, ἅπαντα αὐτῆς τὰ σημεῖα ἀνεξαιρέτως διατρέχουσι 456 λεύγας κατὰ λεπτόν, ἥτοι 7 λεύγας $\frac{6}{11}$ κατὰ δευτερόλεπτον. Δύναται δὲ τις νὰ λάβῃ ἰδέαν τινα τῆς ταχύτητος ταύτης, ἐὰν ἀναλογισθῆ ὅτι ἡ ταχίστη σιδηροδρομικὴ ἀτμάμαξα μεθ' ὅλης αὐτῆς τῆς ταχύτητος δὲν διανύει πλέον τῶν 16 μέτρων κατὰ δευτερόλεπτον, σφαῖρα δὲ τῶν 24 λιτρῶν κατ' αὐτὴν τὴν ἕξοδον αὐτῆς τοῦ στομίου τοῦ πυροβόλου, ἔχει μόνον 390 μέτρων ταχύτητα ἐν τῇ αὐτῇ μονάδι τοῦ χρόνου.

Ἐπειδὴ πάντα τὰ σημεῖα τὰ ἀνήκοντα εἰς ὑλικόν τι σύστημα ἐν κινήσει εὐρισκόμενον λαμβάνουσι τὴν αὐτὴν κίνησιν ὡς αὐτὸ, ἐὰν ἐξ αἰφνιδίου τινὸς στάσεως ἐτίθετο τὸ σύστημα τοῦτο διὰ μιᾶς εἰς ἠρεμίαν, ὅσα σημεῖα δύνανται νὰ μετατοπισθῶσιν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ, θὰ ἐξακολουθήσωσι, δυνάμει τῆς κτηθείσης ταχύτητος, νὰ κινῶνται κατὰ τὴν ἀρχικὴν διεύθυνσιν. Οὕτως, ἐὰν ὁ ἵππος πέτῃ αἰφνιδίως